

гъркиня ли е, влахиня ли е, гагаузка ли е; отъ сичкитѣ тия язици можеше да бръщолеви по нѣщо, нѣ ни единъ на скопосъ не знаеше. Тя не бѣше българка. Пенчювата жена бѣше отъ ония хитри жени, които винаги търсятъ мѣжъ, или съ много пари, или пѣкъ съ малко умъ. Като не бѣше сполучила мѣжъ съ много пари, тя бѣше се задоволила съ Пенчя. Тя особно бѣше много благодарна отъ Пенчювото пиянство, което още по му затѣпяваше ума, по му затваряше очитѣ, ушитѣ и устата. Отъ Пенчювата работа тя нѣмаше помощъ за въ къщи ни счюпена парѣ. А пѣкъ ходѣше натруфена като пашовска ханѣма. Пенчю отъ день на день отъ лошевия си животъ ставаше по-грозенъ, по-сухъ, по-безобразенъ, а жена му — по-напѣлняваше, по се расчервяваше, по-расхубавяваше. Повечето си врѣме прѣбкарваше на пѣтнитѣ врата. Ще я видишь вчесала се, сгладила се, спуснала ония черни цалуфи надъ паливи черни очи, забрадила се съ едно косерско чюмберче, което едва стои на връха на главата ѝ, скрѣнено съ забоденъ аленъ купешки трандафилъ; скарясала се съ едно алено елече, прицвѣкнато въ срѣдъ кръста и закончено долу само съ двѣ копченца; горѣ подъ гущата ѝ се желтее и лѣжее златна голѣма пендара провесена съ червена широка копринена пандилика; а по-долу, гърди покрити съ тънка, треперуща, прозрачна, копринена риза напѣстрена на рѣдко съ свѣтливи тилфире. . . . Убула ония пѣстри, алени широки шалвари (гащи), дълги дори до земята, на крака ѝ бѣли като снѣгъ чорапи; убута съ шити, писани чехли, глѣдашь я ходи цѣлъ день изъ двора; закрѣшила оная дебела снага, и завъртяла ония черни палави очи то . . . а пѣкъ червенитѣ ѝ шалвари, като кулосани, фжширъ, фжширъ, тътрятъ се по земята, а тя още повече се перчи. Нѣма работа, нѣма нищо. Е, ще кажешъ сега ти, читателю, и ще попиташъ: мжжѣтъ не внася, жената не работи, а отъ дѣ зема Пенчювица да се труфи и вичи тол-